

ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΑ ΚΑΙ ΕΥΑΓΗ ΙΔΡΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ (19^{ος} ΑΙ.-1922)

Ιωάννα Α. Ραμουτσάκη

*Συντονίστρια Εκπαιδευτικού Έργου ΠΕ02 του Π.Ε.Κ.Ε.Σ. Κρήτης-
Καθηγήτρια- Σύμβουλος του Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου*

Εισαγωγή

Σκοπός του παρόντος κειμένου είναι η ανάδειξη των νοσηλευτικών και ευαγών Ιδρυμάτων της Σμύρνης, κατά τον 19ο αι., ως τη Μικρασιατική καταστροφή του 1922, μέσα από τις σωζόμενες ιστορικές πηγές, οι οποίες μαρτυρούν την υπεροχή των Ελλήνων επιστημόνων και των αντίστοιχων ελληνικών Ιδρυμάτων Υγείας και Κοινωνικής Πρόνοιας.

Η υποβαθμισμένη θέση της Ιατρικής στην τουρκοκρατούμενη Ανατολή, η μοιρολατρική αντιμετώπιση των ασθενειών (Σταυρινίδη, 1975-1985) από τους Οθωμανούς, ο γενικότερος πνευματικός σκοταδισμός κ.ά. αποτελούσαν βασικούς λόγους όχι μόνο για την ανυπαρξία κρατικής πρόνοιας όσον αφορά σε θέματα Δημόσιας Υγείας, αλλά και για τη σπανιότητα σπουδασμένων ιατρών (Ραμουτσάκη, 2019, σ. 425-429).

Οι μεγάλες επιδημίες πανώλους, χολέρας, λέπρας, ευλογιάς, οι οποίες δεν έπαψαν να ταλαιπωρούν τους υπηκόους της οθωμανικής αυτοκρατορίας, παράλληλα με άλλες νόσους, όπως τον ύδρωπα, τον τέτανο, τη σπληνίτιδα κ.ά., ανάγκασαν, τελικά, τους Οθωμανούς να λάβουν υγειονομικά μέτρα, που δεν μπορούσαν να είναι πια πρόχειρα. Τα θύματα της πανώλους και η συχνότητα των επιδημιών στα παράλια της Μικράς Ασίας υποχρέωσαν τις τουρκικές Αρχές να θέσουν, σταδιακά, τις βάσεις ενός πιο οργανωμένου συστήματος κοινωνικής πρόνοιας και υγειονομικής περίθαλψης.

Ο Μαχμούτ Β΄ προσπάθησε να εκσυγχρονίσει το κράτος του και - υπό την πίεση της πανώλους - άρχισε να ενισχύει τις προσπάθειες των Ελλήνων (Ρος, 1845) για ανοικοδόμηση νέων νοσοκομείων τόσο στην Κωνσταντινούπολη, όσο και στα παράλια της Μ. Ασίας.

Στις 17-4-1838 άρχισε να εφαρμόζεται η λοιμοκάθαρση σε όλη την οθωμανική επικράτεια. Η ίδια προσπάθεια, που συναντάται και στην Ευρώπη, οδήγη τις κυβερνήσεις ευρωπαϊκών κρατών να λάβουν μέτρα πρόνοιας και προστασίας της υγείας των υπηκόων τους (Αναγνωστίδου, 1993, σ. 15-17). Ειδικότερα, στη Σμύρνη παρατηρήθηκε αυξημένη επικινδυνότητα μετάδοσης μολυσματικών νόσων και επιδημιών, καθώς το λιμάνι είχε συχνή επικοινωνία με άλλα λιμάνια και οι κάτοικοι της Σμύρνης

επικοινωνούσαν με τους κατοίκους άλλων περιοχών. Από το 1840 ιδρύθηκαν Υγειονομεία, κυρίως, στα μεγάλα λιμάνια.

Η πολιτισμική και οικονομική άνθηση των Ελλήνων της Σμύρνης, σε αντίθεση με το αντίστοιχο επίπεδο των Τούρκων, στηρίχτηκε σχεδόν πάντοτε στο φιλότιμο και στην ευσυνειδησία των πνευματικών ανθρώπων, χαρακτηριστικά τα οποία αντανακλώνονται και στην εξέλιξη των θεσμών υγείας, στην ίδρυση ή αναδιοργάνωση των κέντρων περίθαλψης, στην υποδειγματική, κατά το μεγαλύτερο μέρος της, άσκηση της ιατρικής από τους Έλληνες ιατρούς, σε αντίθεση με την ενδεχομένως σκόπιμη ή συνειδητή αδιαφορία των οθωμανών που υπαγορευόταν, αρχικά, κυρίως από τη μοιρολατρική αντιμετώπιση των ασθενειών.

Η συνύπαρξη δύο διαμετρικά αντίθετων νοοτροπιών επηρέαζε τον τρόπο αντιμετώπισης των νοσούντων, των αναξιοπαθούντων, τα ήθη και την ποιότητα ζωής των ανθρώπων της Μικρασιατικής γης, κατά τη συγκεκριμένη ιστορική περίοδο (19ος - αρχές 20ου αι.). Σ' αυτά έρχεται να προστεθεί και η επίδραση που ασκούσαν στο συγκεκριμένο χώρο οι αντίστοιχες χριστιανικές κοινότητες της Ευρώπης.

Φορείς Κοινωνικής Πρόνοιας

Ως την τραγική κατάληξη της Μικρασιατικής εκστρατείας και την καταστροφή της Σμύρνης, οι Έλληνες που ζούσαν εκεί μεγαλουργούσαν και αποδεικνύονταν πρωτοπόροι και στον τομέα της Υγείας. Η Σμύρνη, *«παρόλη την ποικιλία των εθνών και των θρησκευμάτων παρέμενε ωστόσο στα βασικά της συστατικά μια ελληνική πολιτεία... Αν εξαιρέσουμε τους Τούρκους, που δεν γνωρίζουν, παρά μόνο τη γλώσσα τους, όλος ο άλλος πληθυσμός της Σμύρνης, επομένως τουλάχιστο 120.000 ψυχές, καταλαβαίνουν και μιλούν λίγο πολύ καλά τα ελληνικά»*, σημειώνει ο Λούντβιχ Ρος το 1845 (Ρος, 1845).

Η πλειονότητα των γιατρών της Σμύρνης ήταν Έλληνες, κατά το μεγαλύτερο ποσοστό άντρες, με υψηλή επιστημονική κατάρτιση και ασκούσαν την ιατρική σύμφωνα με τις χριστιανικές αρετές. Πριν από την ίδρυση της Ιατρικής Σχολής Αθηνών, την οποία προτιμούσαν αργότερα για τις σπουδές τους, σπούδαζαν στα πανεπιστήμια της Γερμανίας, της Γαλλίας, της Αυστρίας και της Ιταλίας. Αργότερα, πολλοί απόφοιτοι της Ιατρικής Σχολής Αθηνών μετέβαιναν στην Ευρώπη για μετεκπαίδευση και επέστρεφαν στην ιδιαίτερη πατρίδα τους, για να προσφέρουν τις πολύτιμες υπηρεσίες τους. Αλλά και πολλοί Έλληνες από την κυρίως Ελλάδα μετέβαιναν στη Σμύρνη και πρόσφεραν εκεί τις υπηρεσίες τους, καθώς θέλγονταν από

την πρωτεύουσα της Ιωνίας. Υπάρχουν, όμως, και περιπτώσεις ιατρών που έφυγαν από τη Σμύρνη, μετά την περάτωση των σπουδών τους και εγκαταστάθηκαν σε άλλες περιοχές της μητροπολιτικής Ελλάδας ή πρόσφεραν τις ιατρικές υπηρεσίες τους σε περιοχές που βρίσκονταν σε επαναστατικό αναβρασμό.

Επιπροσθέτως, η ευρύτερη περιοχή της Σμύρνης άρχισε από νωρίς να συγκεντρώνει το ενδιαφέρον και των Ευρωπαίων για οικονομικές επενδύσεις και εκμετάλλευση. Έτσι άρχισαν να συρρέουν άτομα από διάφορες χώρες της Ευρώπης, κυρίως Αυστρίας, Γαλλίας, Αγγλίας και να συγκροτούν κοινότητες με ποικίλες δραστηριότητες. Ο κίνδυνος εξάπλωσης των επιδημιών ήταν, κατά βάση, εκείνος που ώθησε τις κοινότητες αυτές να συγκροτήσουν νοσοκομειακά ιδρύματα, με βάση την ιδιωτική πρωτοβουλία.

Τα ιδρύματα αυτά, διαφόρων τύπων, φιλοξενούσαν πάσχοντες, ναύτες, προσκυνητές, φτωχούς. Θεωρούμε σκόπιμο να παρουσιάσουμε συνοπτικά την εικόνα των ξένων αυτών ιδρυμάτων, ώστε να διαφανεί η διαφορά και ανωτερότητα του Γραικικού Νοσοκομείου Σμύρνης, η οποία ήταν κοινώς αποδεκτή (Σολομωνίδης, 1955).

Στο πλαίσιο της κοινωνικής πολιτικής για όλους αυτούς τους υπηκόους, αναπτύχθηκε σταδιακά στη Σμύρνη ένα σύστημα κοινωνικής πρόνοιας, που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί για την εποχή του αρκετά προηγμένο, αλλά και πολύμορφο ταυτόχρονα. Η Σμύρνη διατήρησε, ως έναν βαθμό, τον χαρακτήρα του θεσμού των *Hospizi*, ημι-φιλανθρωπικών καταστημάτων περιορισμένης έκτασης, τα οποία ήταν ικανά να φιλοξενούν μικρό αριθμό ευάλωτων κοινωνικών ομάδων (ορφανών, εγκαταλελειμμένων παιδιών, κοινών γυναικών, γερόντων). Παράλληλα, ανέπτυξε μεγαλύτερα ιδρύματα κοινωνικής πρόνοιας και ιατρικής περίθαλψης, τα *Hospitali*, (Σπιτάλια), κυρίως στην περίπτωση του Γραικικού Νοσοκομείου, το οποίο ακολουθεί τους τύπους των ευαγών Ιδρυμάτων που επικρατούσαν στη Δύση και σε πολλές ενετοκρατούμενες περιοχές του ευρύτερου ελλαδικού χώρου.

Είναι χαρακτηριστικό ότι η πρώτη ονομασία του Ελληνικού Νοσοκομείου ήταν «Οσπιτάλιον» και «Πανδοχείον» (Σολομωνίδης, 1955). Η τελευταία ονομασία φέρει τον απόηχο των δυτικών *Hospizi* (ξενώνων).

Φορείς της κοινωνικής μέριμνας, εκτός από την επίσημη ελληνική Διοίκηση στην περιοχή της Σμύρνης, μπορούν να θεωρηθούν επιγραμματικά οι παρακάτω:

- Η ορθόδοξη εκκλησία
- Η καθολική εκκλησία

- Οι θρησκευτικές αδελφότητες
- Οι αστοί και οι ευαίσθητοποιημένοι πολίτες
- Διάφορες συντεχνίες.

Παράλληλα με τις άλλες τους δραστηριότητες, φρόντιζαν να συνδράμουν τα άπορα μέλη τους, να στηρίζουν τις χήρες και τα ορφανά, αλλά και να περιθάλλουν αρρώστους, παράδοση που απηχεί προγενέστερες μορφές φιλανθρωπίας.

Σύμφωνα με μαρτυρία του γενικού προξένου της Αυστρίας στη Σμύρνη, Καρλ φον Σέρτζερ (Ενεπεκίδης, 2001), κατά τον 18^ο αι. δεν υπήρχε κανένα ευαγές ίδρυμα στη Σμύρνη. Μόνο τις τελευταίες δεκαετίες του η άνοδος του γενικότερου πνευματικού επιπέδου οδήγησε στην καλύτερη αντιμετώπιση των ασθενών, των οικονομικά ενδεών και γενικότερα των ατόμων, που έχρηζαν βοήθειας (Ενεπεκίδης, 2001, *Magazin fur die Literatur des Auslandes*, 1838, σ. 105 - 106). Ο ίδιος, σε Έκθεσή του στον περίφημο Ασκληπιό της Σμύρνης, αναφέρει χαρακτηριστικά για την παραπάνω περίοδο 11 ιδρύματα κοινωνικής πρόνοιας, οι σωζόμενες, όμως, πηγές, μας πληροφορούν για μεγαλύτερο αριθμό Ιδρυμάτων.

Νοσηλευτικά και Ευαγή Ιδρύματα της Σμύρνης (19^{ος} αι.-20^{ος} αι.)

1. Το νοσοκομείο των καθολικών, το λεγόμενο Ίδρυμα του Αγίου Αντωνίου (γνωστό και ως «Αυστριακό νοσοκομείο»)

Ιδρύθηκε το 1788 από την καθολική κοινότητα της Σμύρνης και βρισκόταν κοντά στο ολλανδικό Νοσοκομείο (Ενεπεκίδης, 2001). Είχε 100 κλίνες, με χρηματικούς εράνους που προέρχονταν από την Αυστρία και την Ουγγαρία, υπό την προστασία των οποίων λειτουργούσε. Στο νοσοκομείο νοσηλεύονταν άποροι ασθενείς καθολικοί, ναύτες του πολεμικού ναυτικού, με κάποιο αντίτιμο για τη νοσηλεία τους, το οποίο επίσης κατέβαλαν και οι μη καθολικοί ασθενείς. Το νοσοκομείο, όπως προκύπτει από την Έκθεση, επισκέπτονταν αρκετοί ψυχοπαθείς, αλλά οι συνθήκες νοσηλείας δεν ήταν αρκετά ικανοποιητικές.

Φαίνεται ότι το νοσοκομείο αυτό συνέχιζε μια μακρόχρονη παράδοση της Δύσης, γνωστής ήδη από το 13^ο αι., σύμφωνα με την οποία τα ομώνυμα κέντρα αυτού του τύπου παρείχαν περίθαλψη και στέγη στους άπορους ναυτικούς. Το νοσοκομείο της Σμύρνης, επίσης, απευθυνόταν σε ναύτες και κυρίως σε καθολικούς, αν και αργότερα φιλοξενούσε και ορθόδοξους

ναυτικούς. Γεγονός είναι ότι όχι μόνο ιδρύθηκε, αλλά και συντηρούνταν από τις δύο προστάτιδες χώρες του, Αυστρία και Ουγγαρία (Ενεπεκίδης, 2001).

Παρείχε, δε, δωρεάν νοσηλεία στους άπορους ναυτικούς, ενώ υπήρχαν άλλες κοινωνικές ομάδες, όπως οι μη καθολικοί ασθενείς, που κατέβαλαν τα νοσήλια. Επομένως, δεν μπορεί να χαρακτηριστεί αμιγώς φιλανθρωπικό, καθώς απέκλειε έστω και με την απαίτηση της καταβολής ενός χρηματικού ποσού ή με το κριτήριο του θρησκευύματος κάποιες κοινωνικές ομάδες. Η ύπαρξή του μάλλον εξυπηρετούσε άλλους στόχους, καθώς οι χώρες που το επόπτευαν ήθελαν να έχουν για το ναυτικό τους ένα ίδρυμα ανάλογο των δυτικών ξενώνων περίθαλψης, καθώς και ένα ακόμη κέντρο ελέγχου στην περιοχή.

2. Το νοσοκομείο του Αγίου Ρόκου

Το νοσοκομείο του Αγίου Ρόκου, χωρητικότητας 25-30 κλινών, δημιουργήθηκε από τις εισφορές όλων των καθολικών της Σμύρνης, οι οποίοι αποσπάστηκαν από την αδελφότητα του νοσοκομείου Άγιος Αντώνιος. Συντηρούνταν από τις φιλανθρωπικές χειρονομίες των κατοίκων της Σμύρνης και φιλοξενούσε δωρεάν 100 περίπου ασθενείς ετησίως. Εύποροι ασθενείς νοσηλεύονταν επί πληρωμής (Σολομωνίδης, 1955· Ενεπεκίδης, 2001). Υπό αυτήν την έννοια, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί, όπως και αρκετά άλλα, ημι-φιλανθρωπικό. Αργότερα, τα δύο καθολικά νοσοκομεία συγχωνεύτηκαν υπό μία κοινή διοίκηση.

3. Το ορφανοτροφείο των καθολικών «αδελφών του ελέους»

Ο αυστριακός πρόξενος (Ενεπεκίδης, 2001) σημειώνει ότι το ίδρυμα λειτουργούσε υποδειγματικά και φιλοξενούσε 200 περίπου ορφανά, καθολικού κυρίως θρησκευύματος. Οι αδελφές του ελέους αναλάμβαναν την εκπαίδευσή τους. Το ίδρυμα διέθετε και πολυκλινική, η οποία παρείχε δωρεάν φάρμακα και ιατρικές συμβουλές. Η Έκθεση αναφέρει, επιπλέον, και τις προσόδους του.

4. Το νοσοκομείο των Αρμενίων

Χτισμένο στον αρμένικο μαχαλά, χωρητικότητας 30 κλινών, προοριζόταν για ασθενείς διαφόρων νοσημάτων, συμπεριλαμβανομένων και των ψυχοπαθών. Μια φιλανθρωπική εταιρία που το πλαισίωνε, φρόντιζε και τους άπορους ασθενείς με κατ' οίκον επισκέψεις. Αρχίατρος του νο-

σοκομείου κατά το 1838 ήταν ο δόκτωρ Νίκοπολ από τη Χίο, αλλά στο δημοσίευμα του ίδιου έτους εμφανίζεται ως το υποδεέστερο νοσοκομείο της Σμύρνης (Ενεπεκίδης, 2001).

5. Το τουρκικό νοσοκομείο

Το νοσοκομείο, χωρητικότητας 100 κλινών, οικοδομημένο προς την πλευρά του λιμανιού, περιέθαλπε ετησίως περίπου 1.200-1.400 μουσουλμάνους ασθενείς, χωρίς να απαγορεύει την είσοδο και σε άλλους νοσούντες, διαφορετικού θρησκειύματος. Το νοσοκομείο στεγαζόταν σε 2 κτήρια. Πίσω από τους κήπους, διέκρινε κανείς ένα ερειπωμένο σπιτάκι για τους «χολεριασμένους». Την ίδια όμως εικόνα της εγκατάλειψης έδινε και το νοσοκομείο στο σύνολό του, γύρω στο 1838.

Ο γάλλος δόκτωρ Φλοκίέ, στην υπηρεσία του Χουσεΐν μπέν, ήταν γιατρός του στρατώνα και του νοσοκομείου. Στο δημοσίευμα του 1838 αναφέρεται χαρακτηριστικά ότι: «στο νοσοκομείο αυτό δε γίνονται δεκτοί ούτε φτωχοί, ούτε ανήμποροι μιας οποιασδήποτε μορφής, ούτε καν Τούρκοι, επειδή το έθνος τους αφήνει στη θεία πρόνοια τη μοίρα των δύστυχων εκείνων ανθρώπων, ατενίζει τα δεινά τους με αδιαφορία και διακρίνει στην τύχη τους αποκλειστικά και μόνο το φανέρωμα της θείας θέλησης και του κισμέτ» (Ενεπεκίδης, 2001).

Απ' αυτά και μόνο τα λόγια διαφαίνεται η μοιρολατρική αντίληψη της ασθένειας από τη σκοπιά των Οθωμανών, καθώς και η πίστη τους σε διαχωριστικές γραμμές μεταξύ φτωχών και πλουσίων. Ο αποκλεισμός των αδυνάτων και κοινωνικά ευάλωτων ατόμων ή ομάδων, αλλά και των οικονομικά ενδεών, όπως προκύπτει από το δημοσίευμα, ως ανθρώπων που έπρεπε να αφεθούν αποκλειστικά και μόνο στη θεία πρόνοια, δεν αφήνει κανένα περιθώριο για σκέψεις περί φιλανθρωπικού καταστήματος.

6. Το εβραϊκό νοσοκομείο

Η προαναφερθείσα Έκθεση (Ενεπεκίδης, 2001) αναφέρει ότι ιδρύθηκε από μέλος της οικογένειας Ρόθτσιλντ το 1831, αλλά επισημαίνεται η ανεπάρκειά του από κάθε πλευρά. Υπήρχε ένας γιατρός για τη δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη 200 περίπου ασθενών ετησίως. Εντός του νοσοκομείου λειτουργούσε και μια πολυκλινική, την οποία επισκέπτονταν περισσότερο οι ισραηλίτες, οι οποίοι, εκ πεποιθήσεως, δεν προτιμούσαν την παραμονή τους στο νοσοκομείο.

7. Το ολλανδικό νοσοκομείο

Ιδρύθηκε το 1786 και αργότερα ανακαινίστηκε. Από άρθρα περιηγητών ή μελετητών, κυρίως σε ξενόγλωσσα περιοδικά του 19ου αι., αντλούμε στοιχεία για τη διαρρύθμισή του, για το φαρμακείο που παρείχε φάρμακα δωρεάν, όχι μόνο στους ασθενείς που νοσηλεύονταν, αλλά και σε όλους τους οικονομικά ενδεείς χριστιανούς και μουσουλμάνους (Ενεπεκίδης, 2001). Το νοσοκομειακό συγκρότημα βρισκόταν υπό την προστασία του Ολλανδού προξένου Λέννεπ, ενώ τη διεύθυνσή του είχε αναλάβει ο οφθαλμίατρος Μορπόργκο από την Τεργέστη (Ενεπεκίδης, 2001).

8. Το αγγλικό νοσοκομείο (Ενεπεκίδης, 2001)

Ήταν πετρόκτιστο, βρισκόταν κοντά στο ολλανδικό νοσοκομείο, ιδρύθηκε το 1785 και το συντηρούσε η αγγλική κυβέρνηση. Παρείχε νοσηλεία στα πληρώματα του βασιλικού και εμπορικού στόλου. Αρχικά, τη διεύθυνση ανέλαβε ο φημισμένος γιατρός Κλαρκ, ενώ προσωρινά τον αντικατέστησε ο δόκτωρ Ικάρ και, αργότερα, ίσως ο δόκτωρ Έβανς. Η Αθανασία Κασιναβάκη (Αρχείο προφορικών μαρτυριών Μικρασιατικού Κέντρου Σπουδών, 1962) από το Κορδελιό, στις 9-7-1962 αναφέρει ότι, αφού σπούδασε στο νοσοκομείο Ευαγγελισμός «αδελφή νοσοκόμα», εργάστηκε, έπειτα, στη Σμύρνη στο αγγλικό νοσοκομείο, χωρίς να δώσει, ωστόσο, άλλες λεπτομέρειες σχετικά με τον χώρο και τις συνθήκες της εργασίας της.

9. Το γαλλικό νοσοκομείο

Βρισκόταν κοντά στο λιμάνι, στο ανατολικό τμήμα της πόλης, και δι-αρθρωνόταν σε δύο ξεχωριστά κτίρια, ένα για τους αξιωματικούς και ένα για τους ναύτες, συνολικής χωρητικότητας 100 κλινών. Ανάμεσα στους χώρους που μνημονεύονται είναι και το φαρμακείο, το λουτρό, ένα παρεκκλήσι, ενώ οι αίθουσες αναφέρονται ως αρκετά ευρύχωρες. Στο εν λόγω νοσοκομείο, οι άποροι νοσηλεύονταν δωρεάν (Ενεπεκίδης, 2001).

10. Το ευρωπαϊκό νοσοκομείο

Σύμφωνα με το δημοσίευμα του 1838 (Ενεπεκίδης, 2001), στην αριστερή όχθη του ποταμού Μέλπητα, δίπλα στη γέφυρα των караβανιών, βρίσκεται το κοινό νοσοκομείο προτεσταντών και καθολικών, το επονομαζόμενο ευρωπαϊκό νοσοκομείο. Ιδρύθηκε το 1815 και, όπως διαφαίνεται

από επιγραφή της εξωτερικής εισόδου του, προοριζόταν για την αντιμετώπιση της πανώλης.

11. Ανάλογο νοσοκομείο στην ίδια περιοχή συνάγεται ότι ετοίμαζαν και οι Έλληνες και, μάλιστα, το 1838 φαίνεται ότι είχαν εγκαταστήσει σε μικρά ξύλινα παραπήγματα πληγέντες από επιδημία, για να βρίσκονται σε σχετική καραντίνα.

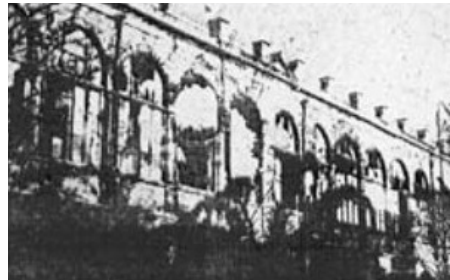
12. Τρία νοσοκομεία τροπικών νοσημάτων

Αναφέρονται από τον Χρ. Σολομωνίδη (Σολομωνίδης, 1955) και σύμφωνα μ' αυτόν, ιδρύθηκαν κατά τον Α΄ παγκόσμιο πόλεμο. Σ' αυτά διετέλεσε Διευθυντής ο Νικόλαος Λοράνδος.

13. Το αμερικανικό νοσοκομείο

Μνημονεύεται από τον Σ. Βέρα (Βέρας, 1939). Σύμφωνα μ' αυτόν, ο οφθαλμίατρος του Γραικικού Νοσοκομείου Σμύρνης, Χρόνης Δημήτριος (1841-1910), υπηρέτησε και στο αμερικανικό νοσοκομείο και ίδρυσε επίσης το πρώτο οφθαλμολογικό τμήμα στο τουρκικό νοσοκομείο.

14. Το Ελληνικό νοσοκομείο της Σμύρνης: Γραικικό Νοσοκομείο Ο Άγιος Χαράλαμπος

Το Γραικικό Νοσοκομείο⁸ πριν (αριστερή φωτογραφία) και μετά την καταστροφή (δεξιά φωτογραφία)

Από το 1723 το νοσοκομείο, που αρχικά έφερε την ονομασία «Οσπιτάλιον» και «Πανδοχείον», στεγαζόταν στο σπίτι της Κλάρας Βαρώνης

⁸ Ανακτήθηκε από https://paliakaidiaifora.blogspot.com/2012/11/blog-post_22.html (29-Οκτωβρίου 2021).

ντε Χόσπιγε (Σολομωνίδης, 1955· Αργυρόπουλος, 1995). Αργότερα, το 1748, ανακαινίστηκε και μετονομάστηκε σε Γραικικό νοσοκομείο, με δυναμικότητα αρχικά, 250 - 300 κλινών και αργότερα 400 κλινών. Πολλά δημοσιεύματα τονίζουν τις δωρεές Ελλήνων ευεργετών (Σολομωνίδης, 1955· Αργυρόπουλος, 1995· Παπαδογιαννάκης, 1995), καθώς και τη συμβολή της εκκλησίας στην αποπεράτωση και περαιτέρω συντήρησή του. Χαρακτηριστική είναι η ανέκδοτη επιστολή των Εφόρων του Νοσοκομείου (Α.Ε.Ν.Σ., 1894), που φέρει το λογότυπο και τη σφραγίδα του Γραικικού Νοσοκομείου Σμύρνης «προς τον Πανοσιολογιώτατον Αρχιμανδρίτην κ. Λιόντιον εις Κασαμπά τη 20η -2-1894»:

«Αξιότιμε Κύριε,

Γνωρίζοντες τα ευγενή υμών και φιλάγαθα αισθήματα και το ενδιαφέρον ο έχετε υπέρ των συμφερόντων του Ημετέρου Ιερού Νοσοκομείου, συνιστώμεν υμίν τον επιδότην ταύτης οσιώτατον εν μοναχοίς κ. Κύριλλον, υπάλληλον του Καταστήματος, όπως δια της Υμετέρας υποστηρίξεως ενεργήση αυτόσε τον συνήθη προαιρετικόν έρανον υπέρ του ευαγούς τούτου της φιλανθρωπίας ενδiciaitήματος.

Πεποιθότες εκ των προτέρων ότι προθύμως και ευχαρίστως θέλετε συντελέσει εις την πλήρη επιτυχίαν του αγαθοεργού τούτου σκοπού, διατελούμεν μετά πλείστης προς υμάς υπολήψεως».

ΟΙ ΕΦΟΡΟΙ ΤΟΥ ΓΡΑΙΚΙΚΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ

Ακολουθεί η σφραγίδα του Νοσοκομείου

Ανάλογες σωζόμενες πηγές εξαίρουν τη σταθερότητά του, την καίρια θέση του, καθώς και τον τρόπο συντήρησής του, που γίνεται με εκούσιες εισφορές της ελληνικής κοινότητας, καθώς και την υψηλή επιστημονική κατάρτιση των ιατρών του. Στο νοσοκομείο νοσηλεύτηκε και ο Αλέξανδρος Σούτσος το 1863 (Σολομωνίδης, 1955· Αργυρόπουλος, 1995). Το 1833 χτίστηκε στον περιαύλιο χώρο και ο ναός του Αγίου Χαραλάμπους, στον οποίο γίνονταν λαμπρές θρησκευτικές εκδηλώσεις (Σολομωνίδης, 1955· Αργυρόπουλος, 1995).

Αρχικά, υπήρχαν κάποια καλά οργανωμένα τμήματα (Σολομωνίδης, 1955· Αργυρόπουλος, 1995· Παπαδογιαννάκης, 1995), όπως της Παθολογίας, της Χειρουργικής και της Μαιευτικής (1912), το γηροκομείο, μα και το τμήμα μαρασμικών ατόμων, ενώ το τμήμα φρενοβλαβών (συστάθηκε το 1822) είχε αρκετές ελλείψεις. Μέσα στο νοσοκομείο υπήρχε, επίσης,

και μία πολυκλινική, όπου καθημερινά 100 και πλέον άποροι κάθε εθνικότητας ή θρησκευμάτων μπορούσαν να συμβουλευόμαστε τους γιατρούς και να λαμβάνουν δωρεάν φάρμακα από το φαρμακείο του νοσοκομείου. Αναλυτικότερα, κατά την ολοκλήρωσή του, το νοσοκομείο περιελάμβανε:

- α) χειρουργείο ανδρών με 2 αίθουσες εγχειρήσεων, μίας αποστειρώσεως και 8 θαλάμους ασθενών,
- β) χειρουργείο γυναικών με έναν θάλαμο ασθενών,
- γ) 2 παθολογικές κλινικές, με αντρικό και γυναικείο θάλαμο χωριστά,
- δ) μαιευτική κλινική,
- ε) οφθαλμολογική κλινική με 2 θαλάμους ανδρών και 1 γυναικών,
- στ) κλινική μεταδοτικών νοσημάτων με 50 κλίνες,
- ζ) γηροκομείο ανδρών και γυναικών για 50 άπορους,
- η) φρενοκομείο 120 κλινών,
- θ) ακτινοδιαγνωστικό τμήμα, καθώς και
- ι) ειδικά Ασυκλινικά τμήματα (Σολομωνίδης, 1955· Αργυρόπουλος, 1995· Παπαδογιαννάκης, 1995).

Φημιζόταν για την αυστηρή τήρηση των κανόνων ιατρικής δεοντολογίας (Σολομωνίδης, 1955· Παπαδογιαννάκης, 1995) και η επιγραφή της κύριας εισόδου του επιβεβαίωνε τις παραπάνω αρχές: «ΚΡΟΥΕΤΕ ΚΑΙ ΑΝΟΙΓΗΣΕΤΑΙ ΥΜΙΝ». Μόνο οι εύποροι πλήρωναν νοσήλια. Επισημαίνεται ότι στο νοσοκομείο γίνονταν δεκτοί όλοι χωρίς διακρίσεις. Είναι χαρακτηριστικό ότι πολλοί Ευρωπαίοι και Τούρκοι προτιμούσαν να νοσηλευτούν εκεί, γιατί αναγνώριζαν την άρτια οργάνωσή του, καθώς και το υψηλό επιστημονικό επίπεδο του προσωπικού του. Αργότερα, όμως, άρχισαν να επιβάλλονται και κάποιοι περιορισμοί, εφόσον και η επιλογή όλων των πασχόντων για νοσηλεία ήταν δύσκολη (Σολομωνίδης, 1955· Παπαδογιαννάκης, 1995).

Οι γιατροί του νοσοκομείου, αρχικά, ήταν 2 παθολόγοι, 2 μαιευτήρες, 1 χειρουργός και ένας βοηθός για την πολυκλινική. Σύμφωνα με την Έκθεση οι 3 πρώτοι εκλέγονταν κάθε χρόνο μεταξύ των Ελλήνων ιατρών και υπηρετούσαν αμισθί. (Σολομωνίδης, 1955· Παπαδογιαννάκης, 1995). Επίσης, η ίδια Έκθεση κάνει αναφορά τόσο στις προσόδους του νοσοκομείου, το οποίο συντηρούσε και το Ελληνικό Γυμνάσιο, όσο και στη διοίκησή του, ενώ σημειώνει κι έναν ενδεικτικό ετήσιο αριθμό ασθενών. Το δημοσίευμα του 1838 περιγράφει λεπτομερώς το νοσοκομείο, γνωστοποιώντας, επίσης, ότι εκείνη την εποχή νοσηλεύονταν 350 άτομα και ότι ο γιατρός του ήταν ο δόκτωρ Μαραγκός, ένας από τους πιο καλούς γιατρούς της Σμύρνης.

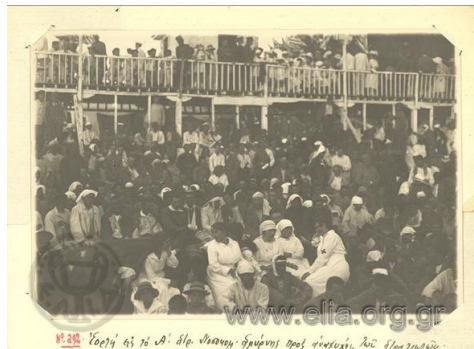
Πίσω από το νοσοκομείο υπήρχε ξεχωριστό κτίριο, που οι Σμυρναίοι ονόμαζαν «Μολεμένια Σπιτάλια» για εκείνους που είχαν προσβληθεί από πανώλη και το οποίο χωριζόταν από τα άλλα με ψηλό τοίχο. Αργότερα, το

κτίριο αυτό χρησιμοποιήθηκε και ως φρενοκομείο (Σολομωνίδης, 1955· Αργυρόπουλος, 1995· Παπαδογιαννάκης, 1995). Πριν από την ανέγερσή του, οι προσβεβλημένοι από πανώλη και από άλλα λοιμώδη νοσήματα νοσηλεύονταν στο Λαζαρέτο, στον παλιό Μητροπολιτικό ναό της Αγίας Παρασκευής (Σολομωνίδης, 1955· Παπαδογιαννάκης, 1995).

Λόγω της νέας επιδημίας της πανώλης του 1837, οι Έλληνες της Σμύρνης έχτισαν νέο Λαζαρέτο, κοντά στο καθολικό του Αγίου Ρόκκου. Οι νοσηλευθέντες διέμεναν σε οικήματα μέσα στο χώρο που ονομάζονταν «Μορτάκια» (Σολομωνίδης, 1955· Αργυρόπουλος, 1995). Η μεταφορά των πασχόντων στα οικήματα αυτά γινόταν με ιδιαίτερη μέριμνα. Στο νοσοκομείο λειτουργούσε και ειδικό Σωφρονιστήριο Γυναικών για τον σωφρονισμό παραστρατημένων γυναικών (Σολομωνίδης, 1955· Αργυρόπουλος, 1995).

Τον Μάρτιο του 1797 φανατισμένοι Γενίτσαροι πυρπόλησαν το νοσοκομείο, το οποίο το 1804 οικοδομείται εκ νέου με τις γενναίες προσφορές των Ελλήνων ομογενών και λειτουργεί ως την τελική Καταστροφή του το 1922. Κατά τη διάρκεια του Α΄ παγκοσμίου πολέμου, οι Γερμανοί κατέλαβαν το μισό του νοσοκομείου, ενώ όταν ο ελληνικό στρατός απελευθέρωσε τη Σμύρνη, το 1919, λειτούργησε εκεί ως και το 1922 το Α΄ Στρατιωτικό Νοσοκομείο, τμήμα του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού και του Λευκού Σταυρού της Αγγλίδας Φιλέλληνος, Μαίρης Χάντερ.

15. Το στρατιωτικό νοσοκομείο Σμύρνης

Το στρατιωτικό νοσοκομείο Σμύρνης*. Μικρασιατική εκστρατεία, γιορτή στο Α΄ Στρατιωτικό Νοσοκομείο Σμύρνης⁹ για την ψυχαγωγία των τραυματιών στρατιωτών

* Είναι γνωστό από φωτογραφίες και άλλες πηγές.

⁹ Πηγή: ΕΛΙΑ, Συλλογή Αθανασίου Κανελλόπουλου, ανακτήθηκε από http://archives.elia.org.gr:8080/LSelia/images_View/L202.292.JPG (30 Οκτωβρίου 2021).

Στο ανέκδοτο Ημερολόγιό του ο ιατρός, Στ. Χελιδόνης (Χελιδόνης, 1922, σ. 25, 56) σημειώνει για το νοσοκομείο αυτό τα παρακάτω:

«...Εἰς τὸ Σεβδίκῃ παρέμεινα μετὰ τοῦ Συνλτος μέχρι τῆ 26ῆ Φεβρουαρίου, ὁπότε ανεχώρησα διὰ τὸ Ἀὸν Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον Σμύρνης εἰς τὸ ὁποῖον μετετιθέμην. Τὸ Νοσοκομεῖον διηύθυνε ὁ ἀρχίατρος κ. Ἀντωνόπουλος, τὸν ὁποῖον μετὰ 20 ἡμέρας ἀντικατέστησεν ὁ ἀρχίατρος Μελισσειδῆς». Στὸ νοσοκομεῖο αὐτὸ νοσηλεύτηκε καὶ ὁ ἴδιος, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀπὸ τὸ Μικρασιατικὸ Μῆτωπο: «...μου ἐδόθη εἰσιτήριον διὰ τὸ Ἀὸν Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον Σμύρνης.

Εἰς τὸ Νοσοκομεῖον παρέμεινα νοσηλευόμενος μέχρι τῆς 8ῆς Φεβρουαρίου 1922, ὁπότε ανεχώρησα ἐκ Σμύρνης δι' Ἀθήνας, μετὰ δύο ἐτῶν παραμονὴν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ».

16. Το ελληνικό βρεφοκομείο και ορφανοτροφεῖο (Ενεπεκίδης, 2001)

Φιλοξενούσε παιδιά κάθε εθνικότητας και θρησκειώματος, ορφανά και νόθα και φρόντιζε εκτός από τη διαμονή και τη σίτιση, τη μόρφωση και την αποκατάστασή τους. Οι πηγές είναι αρκετά ισχνές στις αναφορές τους στο ίδρυμα. Το σημαντικότερο, όμως, ήταν ότι φιλοξενούνταν παιδιά κάθε εθνικότητας και θρησκείας. Πρέπει, επίσης, να υπήρχε διαφοροποίηση ανάμεσα σ' αυτό και στο αντίστοιχο καθολικό ίδρυμα, καθώς τα καθολικά αυτά ιδρύματα, γνωστά από τη Δύση ή τις ενετοκρατούμενες κτήσεις στην Ελλάδα, είχαν, συχνά, δογματικό προσανατολισμό. Είναι χαρακτηριστικές οι περιπτώσεις παιδιών που ασπάστηκαν τον καθολικισμό σ' αυτά τα ιδρύματα, αν και ελληνικής καταγωγής, χωρίς να αποκλείονται και οι περιπτώσεις εκείνων που ακολούθησαν τον μοναχικό βίο σε ορθόδοξα μοναστήρια.

Τέτοια φαινόμενα δεν παρατηρούνται, με βάση τις σωζόμενες πηγές στη Σμύρνη, στο αντίστοιχο ελληνικό ίδρυμα. Το πλεονέκτημα ήταν ότι βρισκόταν υπό την εποπτεία της ελληνικής κοινότητας και όχι της οθωμανικής διοίκησης. Οπότε μπορεί να συμπεράνει κανείς ότι και το εκπαιδευτικό, αλλά και το γενικότερο πρόγραμμα του ιδρύματος θα τηρούνταν σύμφωνα με τα ελληνικά ήθη και έθιμα, τις ελληνικές παραδόσεις και τον ελληνικό τρόπο ζωής.

Η άρση των θρησκευτικών και εθνικών διαφορών και η δυνατότητα παραμονής οποιουδήποτε εγκαταλελειμμένου παιδιού στο ίδρυμα ήταν

σίγουρα ένα πολύ δημοκρατικό μέτρο. Η έλλειψη ενός καταστατικού, που θα διέσωζε, ενδεχομένως, ορισμένους κανόνες λειτουργίας του, δε μας βοηθά να συμπεράνουμε έστω κάποια στοιχεία για τις σχέσεις που καλλιεργούνταν μέσα σ' αυτό και πόσο εκείνες επηρέαζαν κάθε παιδί, μετά την έξοδό του από το ίδρυμα, ούτε για το αν απώτερος στόχος του εκπαιδευτικού προγράμματος ήταν η ευρύτερη καλλιέργεια του ατόμου και η διαμόρφωση ενός ήρεμου και υγιούς ψυχικού κόσμου.

Δε σώζεται, ομοίως, καμία πληροφορία για τον τρόπο με τον οποίο εντάσσονταν τα παιδιά αυτά αργότερα στο κοινωνικό σύνολο ή για το πόσο το κριτήριο της κοινωνικής τους καταγωγής τα συνόδευε δια βίου. Ίσως, όμως, η χριστιανική ελληνική κοινότητα της Σμύρνης, ευρέως ευαισθητοποιημένη, να μην άφηνε τα παιδιά αυτά να υποφέρουν κάτω από μια διαχωριστική γραμμή, αλλά να τα περιέβαλε με αγάπη και ευσπλαχνία. Πουθενά δεν εμφανίζονται στις πηγές μειωτικοί χαρακτηρισμοί γι' αυτά, όπως εκείνοι που καταγράφονται την περίοδο της ενετοκρατίας στην Ελλάδα και συχνά έθεταν στο περιθώριο τις «rovere creature» (δυστυχείς υπάρξεις), όπως τις ονόμαζαν.

Το βέβαιο είναι ότι το ίδρυμα πρέπει να έπαιζε έναν πολύ σημαντικό ρόλο, καθώς παρείχε τροφή, στέγη, ένδυση, μόρφωση και στοιχειώδη, πιθανόν, αποκατάσταση σε απροστάτευτα παιδιά. Ήταν ένα από τα σημαντικότερα κέντρα άσκησης κοινωνικής πρόνοιας στην περιοχή της Σμύρνης.

Στη μαρτυρία της Ελένης Αμπατζόγλου (Αρχείο προφορικών μαρτυριών Μικρασιατικού Κέντρου Σπουδών, 1962) της 16ης Ιουλίου 1962 υπάρχει η πληροφορία για την ύπαρξη φιλανθρωπικού ιδρύματος, το οποίο δεν κατονομάζεται, ενώ η ίδια στις 28-7-1962 αναφέρει ότι ο παπα-Άνθιμος προστάτευε τους φτωχούς, τους αρρώστους και τους παραστρατημένους.

Είναι χαρακτηριστική, ακόμη, η αδημοσίευτη επιστολή του Συλλόγου «Η Μικρασιάτις Αδελφή Στρατιώτου», γραμμένη στη Σμύρνη στις 31-5-1921 «προς τον κο Μ. Ευαγγελίδη (Αρχείο Εστίας Ν. Σμύρνης, 1921)»:

«Μεταξύ άλλων το ημέτερον σωματείον ανακουφίζει τους εις τα διάφορα Νοσοκομεία εν αναρρώσει ευρισκομένους τραυματίας εκ των γενναίων υπερμάχων του Εθνικού ημών μεγαλείου και δια της παροχής βιβλίων προς ανάγνωσιν.

Δια τούτο ίδρυσεν εις διάφορα Νοσοκομεία Βιβλιοθήκας προς τούτο, ων επιμελείται δι' εγγραμμάτων δεσποινίδων...».

Όπως προκύπτει από την έρευνα, υπήρχαν εκτός από τα παραπάνω νοσοκομεία και ιδιωτικές κλινικές, όπως εκείνη που ίδρυσε ο Ευάγγελος Κωστομοίρης, κ.α., που λειτουργούσαν παράλληλα μ' αυτά ως την Μικρασιατική Καταστροφή.

Γενικότερα Συμπεράσματα

Τα θύματα της πανώλους και η συχνότητα των επιδημιών στα παράλια της Μικράς Ασίας ανάγκασαν την Υψηλή Πύλη να θέσει, σιγά-σιγά, τις βάσεις ενός πιο οργανωμένου συστήματος κοινωνικής πρόνοιας και υγειονομικής περίθαλψης. Οι Οθωμανοί, παρά το χαμηλό μορφωτικό τους επίπεδο, συνειδητοποίησαν την ανάγκη δημιουργίας ιδρυμάτων ιατρικής παιδείας, καθώς και περίθαλψης ασθενών, λόγω των συνεχών πολέμων και των συχνών επιδημιών. Παρόλα αυτά, και στα ιδρύματα που δημιούργησαν η προσκόλληση σε δεισιδαιμονίες και στα αυστηρά πλαίσια της μουσουλμανικής θρησκείας ή οι απαρχαιωμένες θεωρίες τους έκαναν δέσμιους της επιστημονικής ανεπάρκειας και της μοιρολατρικής αντιμετώπισης των ασθενειών.

Παρά την αποσπασματικότητα των πηγών και την έλλειψη άλλων, είναι προφανές ότι η ύπαρξη τόσων νοσοκομείων στη Σμύρνη και στην ευρύτερη περιοχή της, πριν από την Καταστροφή του 1922, υπογραμμίζει τα εξής:

- 1) Την ευαισθησία των κατοίκων, και ειδικότερα αυτών που δεν ήταν μουσουλμάνοι, για την πρόληψη και θεραπεία των ασθενειών και, κυρίως, των επιδημιών, που φαίνεται ότι ταλάνιζαν ιδιαίτερω τα Μικρασιατικά παράλια και τα νησιά του Αιγαίου.
- 2) Την ελευθερία κάθε εθνικής ή θρησκευτικής ομάδας να δημιουργήσει το δικό της νοσοκομείο και να το διαμορφώσει κατά βούληση. Είναι φανερό ότι για τις περισσότερες από αυτές τις ομάδες λειτούργησαν οι δυτικού τύπου ξενώνες περίθαλψης *hospitalia* ή *ospizii* ως πρότυπο, ενώ για το ελληνικό νοσοκομείο ως πρότυπο λειτούργησαν κυρίως οι μορφές ιδρυματικής πολιτικής, που ίσχυαν ήδη από την περίοδο της Ενετοκρατίας, βασισμένες σε προγενέστερα βυζαντινά πρότυπα κοινωνικής πρόνοιας.
- 3) Τον χαρακτήρα τους, καθόσον τα περισσότερα νοσοκομεία ήταν ημι-φιλανθρωπικά κέντρα περίθαλψης, τα οποία λειτουργούσαν μερικώς ως χώροι υποδοχής απόρων, χωρίς να εκλείπουν από ορισμένα οι θρησκευτικές και κοινωνικές διακρίσεις.
- 4) Το γεγονός ότι συντηρούνταν κυρίως από τις εθνικές και θρησκευτικές αδελφότητες και από ιδιώτες, ενώ, όταν ευημερούσαν, όπως το Γραικικό νοσοκομείο, συντηρούσαν και άλλα ιδρύματα, όπως το ελληνικό Γυμνάσιο Σμύρνης.
- 5) Ένα αρκετά πολυεπίπεδο και πολύμορφο σύστημα υγείας και κοινωνικής πρόνοιας: οι αδελφότητες μάλλον ήθελαν να μεταφέρουν και στη

Σμύρνη το σύστημα κοινωνικής πρόνοιας και περίθαλψης που επικρατούσε στις χώρες τους.

- 6) Το ότι αρκετά απ' αυτά και κυρίως το ελληνικό νοσοκομείο κάλυπταν και ανάγκες της περιφέρειας.
- 7) Την υπεροχή του Γραικικού νοσοκομείου, αφού υπάρχουν στοιχεία που αποδεικνύουν ότι το Γραικικό νοσοκομείο υπερείχε έναντι των άλλων τόσο για το υψηλό επιστημονικό επίπεδο του προσωπικού του όσο και για το αντίστοιχο επίπεδο παροχής ιατρικών υπηρεσιών σε όλους ανεξαιρέτως. Δεν ήταν λίγες οι φορές που μουσουλμάνοι ενσυνείδητα προτίμησαν το Γραικικό νοσοκομείο, για να νοσηλευθούν.
- 8) Κάποιες αδυναμίες σε όλα τα ιδρύματα, εφόσον η μόνη κατηγορία ασθενών, στην οποία φαίνεται ότι παρέχονταν ισχνές ιατρικές υπηρεσίες, τόσο στο Γραικικό, όσο και στο αυστριακό νοσοκομείο και σε εκείνο των Αρμενίων ήταν οι ψυχοπαθείς.
- 9) Τη συνεργασία της διοίκησης των ιδρυμάτων με την αδελφότητα και την Εκκλησία για τη συντήρηση των ιδρυμάτων αυτών: η ύπαρξη διοίκησης που συνδεόταν στενά με την αδελφότητα και την εκκλησία επέτρεψε στα περισσότερα απ' αυτά τα νοσοκομεία να επιβιώσουν ως τη Μικρασιατική Καταστροφή του 1922.

Συνοψίζοντας, θα λέγαμε ότι τα νοσοκομεία αυτά εξυπηρετούσαν τον πληθυσμό ως εξής:

- **το ναυτικό:** το λεγόμενο Ίδρυμα του Αγίου Αντωνίου ή αυστριακό νοσοκομείο, καθώς και το αγγλικό νοσοκομείο και, εν μέρει, το γαλλικό νοσοκομείο.
- **τους άπορους:** κυρίως, το ελληνικό νοσοκομείο και, μερικώς, το νοσοκομείο των Αρμενίων, το νοσοκομείο του Αγίου Ρόκου, το εβραϊκό νοσοκομείο, το ολλανδικό και το γαλλικό νοσοκομείο.
- **τα παιδιά και τους ενήλικες:** όλα τα παραπάνω νοσοκομεία και το τουρκικό.
- **τους πληγέντες από πανώλη και άλλα μεταδοτικά νοσήματα:** το Γραικικό, το τουρκικό και το ευρωπαϊκό νοσοκομείο,
- **ενώ τα ορφανά και τα εγκαταλελειμμένα παιδιά έβρισκαν άσυλο:** στο ελληνικό ορφανοτροφείο και βρεφοκομείο και στο ορφανοτροφείο των καθολικών «αδελφών του ελέους».

Ειδικότερα, τα ελληνικά ιδρύματα της Σμύρνης (ευαγή και νοσηλευτικά), στο σύνολό τους, στηρίχτηκαν στο προϋπάρχον βυζαντινό, εκκλησια-

στικό και ευρωπαϊκό σύστημα κοινωνικής πρόνοιας, καθώς και σε εκείνο που είχε διαμορφωθεί στον ελλαδικό χώρο κατά την ενετοκρατία. Ήταν κατεξοχήν χώροι υποδοχής φτωχών και ασθενών, με κύρια αποστολή την παροχή θεραπευτικής φροντίδας και μέριμνας, καθώς και των βασικών μέσων διαβίωσης (τροφής, στέγης, ένδυσης, στοιχειώδους χρηματικού επιδόματος σε άπορους).

Αποκλειστικά θεραπευτικό χαρακτήρα είχαν τα Ρωμαίικα Σπιτάλια, τα οποία εμφανίζουν πολλές αντιστοιχίες με τα ανάλογα ευρωπαϊκά («hospitali/hospizi»).

Ως τα τέλη του 19ου αι., και στη Σμύρνη η φτώχεια συνέχισε να συνδέεται με την ασθένεια. Επιπροσθέτως, το μεγάλο μέρος του πληθυσμού της υπαίθρου είχε δυσκολότερη πρόσβαση στο σύστημα υγείας, από το οποίο ευνοούνταν κυρίως οι αστοί. Παρατηρείται, επιπλέον, συγκέντρωση του μεγαλύτερου αριθμού των ιδρυμάτων αυτών στη Σμύρνη, σε σχέση με τον αριθμό των νοσοκομείων της επαρχίας και των άλλων διαμερισμάτων.

Στη Σμύρνη, με άλλα λόγια, αναπτύχθηκε ένα σύστημα κοινωνικής πρόνοιας, που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί για την εποχή του αρκετά προηγμένο, αλλά και ποικιλόμορφο ταυτόχρονα. Πρωτοπόροι σ' αυτό το σχήμα εμφανίζονται οι Έλληνες, οι οποίοι είτε μέσω της υψηλής ιατρικής τους παιδείας είτε μέσω των θρησκευτικών αδελφοτήτων είτε μέσω των φιλανθρωπικών συλλόγων ή των ευαισθητοποιημένων πολιτών στηρίζουν και ανανεώνουν σχήματα και πρότυπα δοκιμασμένα, γι' αυτούς, στον χώρο της Υγείας.

Ως εκ τούτου, στη διαμόρφωση αυτής της ιδιαίτερης αστικής φυσιολογίας συμβάλλει η προεργασία που είχε συντελεστεί στον ελλαδικό χώρο κατά τους βυζαντινούς χρόνους, καθώς και τα κατάλοιπα προγενέστερης κρατικής κοινωνικής πολιτικής, εφαρμοσμένης στις ενετοκρατούμενες κυρίως περιοχές. Ειδικότερα τα ελληνικά νοσηλευτικά και ευαγή ιδρύματα στη Σμύρνη, κατά την περίοδο που εξετάζουμε, αποτελούσαν χώρους υποδοχής των φτωχών, των αναξιοπαθούντων, κατά τα δυτικά πρότυπα των hospitali ή ospizi. Οι αντιστοιχίες είναι εμφανείς στον τρόπο οργάνωσης, λειτουργίας, διοίκησης, αλλά και αντιμετώπισης των χρυζόντων βοήθειας. Είναι ιδρύματα φιλανθρωπικά και όχι ημι-φιλανθρωπικού χαρακτήρα, όπως τα περισσότερα ξένα ιδρύματα στη Σμύρνη, σε ορισμένα από τα οποία δεν έλειπαν ούτε οι θρησκευτικές ούτε οι κοινωνικές διακρίσεις.

Τα ελληνικά αυτά ιδρύματα συντηρούνταν κυρίως από την Εκκλησία και από ιδιώτες, ενώ, όταν ευημερούσαν, όπως το Γραικικό νοσοκομείο συντηρούσαν και άλλα ιδρύματα. Το ελληνικό νοσοκομείο κάλυπτε και

ανάγκες της περιφέρειας και είχε καθολική αποδοχή.

Ουσιαστικά, το έργο περίθαλψης ασθενών είχαν αναλάβει οι πολυ-άριθμοι επ' αμοιβή ιατροί επιστήμονες, αλλά και εκείνοι που πρόσφεραν αμισθί τις υπηρεσίες τους και δεν ήταν λίγοι. Παράλληλα, υπήρχαν και οι πρακτικοί, χωρίς να λείπει και η δράση των επιτήδειων απατεώνων (τσαρ-λατάνων).

Η πλειονότητα των γιατρών της Σμύρνης ήταν Έλληνες, κατά το μεγαλύτερο ποσοστό άντρες, με υψηλή επιστημονική κατάρτιση και ασκούσαν την ιατρική σύμφωνα με τις χριστιανικές αρετές, όπως σημειώσαμε παραπάνω. Πολλοί είχαν παραπάνω από μία ειδικότητες, γεγονός που μαρτυρεί ότι τα όρια μεταξύ των ειδικοτήτων δεν ήταν ακόμη σαφώς διαχωρισμένα. Επίσης, αρκετοί απ' αυτούς υπηρέτησαν στο Γραικικό νοσοκομείο Σμύρνης, ενώ άλλοι άσκησαν την ιατρική ως ιδιώτες ή πρόσφεραν τις υπηρεσίες τους στο μέτωπο. Ορισμένοι απ' αυτούς διατηρούσαν και φαρμακείο στη Σμύρνη, ενώ άλλοι πρόσφεραν τις υπηρεσίες τους ακόμη και στα ξένα νοσοκομεία π.χ. Ολλανδικό, Αγγλικό. Το ποσοστό των γυναικών ιατρών την εξεταζόμενη περίοδο περιορίζεται στο ελάχιστο.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ - ΔΙΚΤΥΟΓΡΑΦΙΑ

- Αναγνωστίδου, Α. (1993). *Η κοινωνική ιατρική της ελληνικής εθνότητας της Κωνσταντινούπολης από το 1839-1922* (μη δημοσιευμένη διδακτορική διατριβή). Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης: Σχολή Επιστημών Υγείας. Τμήμα Ιατρικής.
- Αργυρόπουλος, Γ. (1995). Το Γραικικό Νοσοκομείο Σμύρνης Ο «Άγιος Χαράλαμπος», *Δέλτος*, 9, 3-5, επανέκδ. από τη Μικρασιατική Ηχώ (1995), 12-14.
- Αρχείο προφορικών μαρτυριών Μικρασιατικού Κέντρου Σπουδών (ΑΜΚΣ), Μαρτυρία Αθ. Κασιναβάκη από το Κορδελιό, 9 Ιουλίου 1962.
- Αρχείο Εστίας Ν. Σμύρνης (Α.Ε.Ν.Σ.), Αρχείο Ανατολής, χειρόγρ. Σμύρνης - Φιλαδέλφειας, Αρ.φ.Ζ3α, 20 Φεβρουαρίου 1894.
- Αρχείο προφορικών μαρτυριών Μικρασιατικού Κέντρου Σπουδών (ΑΜΚΣ), Μαρτυρία της Ελ. Αμπατζόγλου, 16 Ιουλίου 1962.
- Αρχείο Εστίας Ν. Σμύρνης (Α.Ε.Ν.Σ.), Αρχείο Ανατολής, χειρόγρ. Σμύρνης - Φιλαδέλφειας, Αρ.φ.Ζ314, 31 Μαΐου 1921.
- Βέρας, Σ. (1939). Οι Έλληνες ιατροί της Σμύρνης, *Μικρασιατικά Χρονικά*, Β', 319-356.
- Ενεπεκίδης, Κ. Π. (2001). Μικρασιατικά, Κρητικά, *Ηπειρωτικά*, 1816 - 1931, 147-152, 202 - 208. Αθήνα: Εκδοτικός οίκος Λιβάνη.
- Ιστορία Ελληνικού Έθνους, (1978). *Νεώτερος Ελληνισμός, από το 1913 ως το 1941*, τ. ΙΕ', Αθήνα: Εκδοτική Αθηνών.
- Ιστορία Ελληνικού Έθνους, (1978). *Νεώτερος Ελληνισμός, από το 1881 ως 1913*, τ. ΙΔ', Αθήνα: Εκδοτική Αθηνών.
- Magazin fur die Literatur des Auslandes, 2-3-1838, 27, 105-106. Berlin.

- Παπαδογιαννάκης, Ν. (1995). Το σύστημα υγείας στη Σμύρνη στις αρχές του αιώνα μας, *Δέλτος*, 10, 4-10.
- Ραμουτσάκη, Α. Ι. (2019). *Συνθήκες Υγιεινής στο Ηράκλειο κατά την περίοδο της Κρητικής Πολιτείας, με αφορμή ένα άγνωστο χειρόγραφο για την Υγιεινή του Σχολείου*, 425-429. Ηράκλειο: Έκδοση Βικελαίας Δημοτικής Βιβλιοθήκης.
- Ρος, Λ. (1845). *Ένα σκίτσο για τη Σμύρνη*. Βερολίνο.
- Σολομωνίδη, Χ. (1955). Η ιατρική στη Σμύρνη, Αθήναι (χ.ε.), μαρτυρία του Γ. Ιωακείμογλου, σ. 21, 47, 111-114.
- Χελιδόνης, Σ. (Υπό έκδοση). *Από το Μακεδονικό Μέτωπο στη Μικρασιατική εκστρατεία* (Ατομικό Ημερολόγιο, Ε. Χελιδόνης, Επίμ.), 25, 56.
- https://paliakaidiafora.blogspot.com/2012/11/blog-post_22.html, ανακτήθηκε στις 29-10-2021.
- http://archives.elia.org.gr:8080/LSelia/images_View/L202.292.JPG, ανακτήθηκε στις 30-10-2021.